

ZELEI MIKLÓS

A tapétán egy szúnyog

Senki se tudja megkülönböztetni az igazítól. Halálos injekciót is tud adni. De miért nyírnának ki minket? Nem vagyunk fontosak. Persze az se jó. Van itt egy csomó fölösleges ember, olyan 30-40%, őket állítólag el fogják takarítani, ha elfogy a sör, ha oly mértékben szűk lesz a világ, hogy már nem fognak elférni a tévé előtt a papucsai. Vagyis fontosnak kell lenni. De milyen mértékben? Ki vagyok én? És a feleségem? Ő ki? Ezt kellene megtudni. De kitől? Fekszünk, én fölriadva, minden hajnalban szokásosan. Olyan tíz centire emelkedik ki az ágy szintje fölött a testünk. Ha végleg így maradunk, lassan elfogy belőlünk az emelkedés. Láttam a harctéren a hullákat, azok is pont így viselkednek. Mellkasuk beroskad a földbe, méricskéljen a háromlábú béke.

De adót fizetünk! Nem segélyen élünk. Életünk bevétel. Tehát valamilyen mértékben fontosak vagyunk. Csak nem nagyon. Ez a lényeg! Az arányokat eltalálni, akkor figyelhet már a szúnyog minket, elégedett lesz velünk. És átsuttyanunk a léten.

Az ipari költészet

Háromszázhetvenkilenc méter a hossza. Ezüstje égbe olvad, alatt a kék Duna. A mi Dunánk, a mi Erzsébet hidunk. Elődjét 1945. január 18-án reggel robbantják föl a német seregek. Nincs jobb, mint egy hatalmas orgazmus reggel. Dörögve, szakadva, törve elszáll a múlt, ropognak az ízületek, fölszakadnak a sóhajok, sikolyok hasítanak a kormos napkeletbe. Jaj, jaj, jaj. Énekel az ágaskodó hídfő a pesti oldalon, felel az ágaskodó hídfő a budai oldalon: I can't get no satisfaction, I can't get no girl reaction. Bár ez a szám még nincs meg akkor. De a vágy! 'Cause I try and I try and I try and I try. Két városrészt, két országrészt, egy népet összeköt.

A terhelési próba tiszta gruppszex.

1964-ben!

Az új hídon buszok hasalnak tízesével.

De jó.

De jó.

Hogy kész a híd.

Hogy kész a híd.

1964. november 21-én nyitják meg. A köszöntő költemények már november 7-re elkészülnek.

De csúszik az átadás. Mistéth Endre, Sávolgy Pál talált ki valamit? Hogy azt azért. Hogy nof7. Mégse. Csúsznak a köszöntő költemények is. Páros ujjú, patás rímeikkel dobrokolnak az előrés szerkesztőnél. Várnak a nyomdában a betűszekrény alatt. Ólomból öntve, mint a géppisztolygolyók. És még utána is, sokáig, sokáig. Itt, ott, amott és mindenütt. Egy vívmányéltető hídköltemény nekünk.

Hogy kész a híd.

Hogy kész a híd.

Állnak a költők rajta és nézik a Dunát. Az elmegy innen. Elmegy. Elmegy. És amit látnak, abba beleszeretnek.